

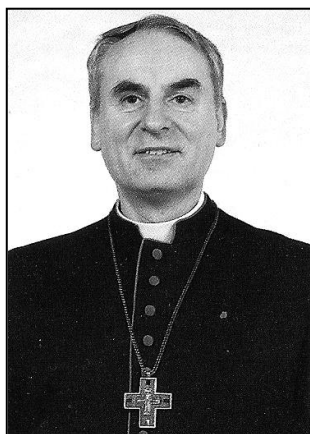
ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA

ZPRAVODAJ ZNOJEMSKÝCH FARNOSTÍ

LISTOPAD 2013

č. 9

SLOVO BRNĚNSKÉHO BISKUPA VOJTĚCHA CIKRLEHO K UKONČENÍ ROKU VÍRY

Milé sestry,
milí bratři,

apoštolským listem *Porta fidei*, vydaným 11. října 2011, vyhlásil papež Benedikt XVI. „Rok víry“. Jeho oslava byla zahájena 11. října 2012,

u příležitosti padesátého výročí zahájení II. vatikánského koncilu, a skončí 24. listopadu 2013, o slavnosti Ježíše Krále. Také v naší diecézi se v tento den k ukončení Roku víry připojíme. Na rozdíl od společného zahájení Roku víry v katedrále, ukončení v brněnské diecézi proběhne jednotlivě ve všech farnostech.

Zaslechl jsem k tomu poznámku: Proč se vůbec má Rok víry ukončovat? Zahajovat ano, ale ukončovat? – Zajímavý pohled k zamyšlení. Ano, proč vlastně připomínat něco, co už končí? Možná i proto, abychom se mohli zastavit a bilancovat – a hlavně poděkovat. Rok víry

měl být pro nás příležitostí k tomu, abychom ještě důkladněji pochopili, že základem křesťanské víry je „setkání s událostí, s Osobou, která otevírá životu nový obzor a dává mu rozhodující zaměření. Pokud se víra opírá o setkání se zmrtvýchvstalým Kristem, můžeme ji stále znovu přijímat v celé její plnosti a kráse. Víra je i za našich dnů darem, který je třeba znovu objevovat, opatrovat a dosvědčovat, neboť Pán „každému z nás umožňuje prožívat krásu a radost křesťanské existence,“ uvádí papež Benedikt XVI.

Smyslem Roku víry bylo také povzbudit a podpořit naše osobní obrácení k Bohu, znovu objevit radost z víry a ochotu ji v dnešním světě předávat dál. Možná jsme Rok víry oficiálně začali, možná ho tak i ukončíme. Ale jak jsme tuto nabídku církve přijali a využili osobně?

Víra, i když je osobní, nikdy není soukromou záležitostí. Když si otevřeme

Skutky apoštolů, můžeme se dočíst o tom, jak žilo první společenství církve. Tito věřící si silně uvědomovali, že patří k sobě, že tvoří jednu rodinu (4,32), vnímali potřeby druhých věřících – nikdo neměl nouzi (srv. 2,45, 4,34), „vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se“ (srv. 2,42), pobývali v chrámě, společně chválili Boha (srv. 2,46-47). A jak se na tyto křesťany díval svět? Je možná překvapující, že „byli všemu lidu milí“ (srv. 2,47). Víru, kterou jsme přijali od Boha jako

dar a kterou nám zprostředkovali rodiče, kněží i jiní lidé, máme prožívat společně. Co to znamená? Podle svých schopností si navzájem pomáhat, povzbuzovat se k životu podle víry, dělit se o svoji osobní zkušenost s Bohem a tím o něm svědčit.

Využijme k tomu i zbývající týdny Roku víry. Bůh ocení každou naši snahu.

K tomu žehná

+ Vojtěch

MĚSÍČNÍ ÚVAHA

CO SE STALO S NAŠÍ DOBOU?

Zažíváme vážnou krizi? Proč mají najednou lidé pocit, že se něco zlomilo, a cítí se zklamaní? Co nás v budoucnosti čeká?

...

Z mého pohledu nepůsobí v této zemi tajemné abstraktní -ismy, ale hlavně tři silně zhoubné choroby: *Ztráta studu, rozvoj společnosti bez respektování přirozených společenských norem a z obou předchozích plynoucí pocit tíživé bezmoci.*

Diagnóza

„Žijete v zemi, kde nic není hanba!“ Těmito slovy zhodnotil student z Asie svůj roční pobyt v České republice. Čím kratší, tím výstižnější bylo jeho hodnocení klimatu v naší zemi. Měl pravdu. Z české kotliny se kamsi vytratil stud. Pojem hanba je dnes už srozumitelný málokomu.

Dítě se nestydí zesměšnit učitele, muž se nestydí opustit ženu a děti kvůli milence, potomci se nestydí zvednout ruku na své rodiče, není žádnou hanbou žít jako parazit nebo veřejně propagovat zlo. Proč by se tedy měli politici ve službách mafií stydět lhát, krást a podvádět?

Svoji velikou vinu na tomto stavu mají také ty sdělovací prostředky, které z banality dělají tragédii a z tragédie banalitu. Žijeme v době, která propaguje nosit všechno naruby. Normy chování nám prezentují svým nenormálním chováním duchaprázdné celebrity všeho druhu. Ony totiž zaujaly jako vzory místo po moudrých básnících a osvícených autoritách, do kterých by moderní český sjednocený Evropan už ani nekopl.

Z pořadů některých televizních stanic, které by měly kultivovat lidskou duši a zjemňovat smysl pro krásu, pravdu a dobro, teče většinou krev, adrenalin, testosteron...

Z této skutečnosti chápu, proč se užívá termín televizní kanály. Kdykoli stojím jako soudní znalec z oboru psychiatrie u soudu, který projednává činy mladého delikventa, mám skoro pokaždé tendenci na lavici obžalovaných posadit systém, který vládne v této zemi a jehož jsou mladí lidé obětí.

Sliby, fráze a široké úsměvy těch (všeho)schopných z předvolebních plakátů tak snadno a rychle shoří pod jeho kotlem. A nikdo se opět za nic nestydí.

Navrhoval bych celospolečenskou infuzi studu a vybraným jedincům implantovat svědomí. Obojí bude obtížné, protože v prvním případě už těžko nahmatáme zlovykem zkolabované žíly a ve druhém už nerozřízneme politikařním zkamenělou hroší kůži.

Místo domu barabizna

Pokud chtěl kdysi zedník postavit pevné a rovné stavení, potřeboval k tomu kromě kamenů a cihel ještě maltu a olovnici. Maltu, aby držela pohromadě jednotlivé kameny a cihly; olovnici, aby stěny byly rovné. Stavitelé moderní polistopadové společnosti začali sice ke stavbě používat ekonomické kameny a právní cihly, tedy stále nové a nové zákony a předpisy, ale absolutně odmítli používat pojivo a ctít svislou rovnou stěnu.

Kladou cihlu na cihlu bez malty, která se míchá z pokory, štědrosti, přejícnosti, mírumilovnosti, cudnosti, střídmosti a činorodosti. Dřív se této pojivové směsi říkávalo sedm hlavních ctností. Z olovnice, která se řídí přírodním zákonem gravitace, si udělali kyvadlo. Co bylo kdysi jednoznačným tabu, pyšně rozkmitali moderním relativismem.

Mimo jiné je u staveb běžné, že se kameny dávají do základů a cihly na ně. Tedy zákony jsou nad trhem, ale u českého projektu je tomu naopak. Trh jako by byl nadřazený zákonům. Oč má u nás trh silnější zuby, o to bezzubějšími se stávají zákony. Bez malty a s kyvadlem v ruce se dá postavit leda tak barabizna.

Tolik k diagnóze.

Terapie

Co s terapií? Jsou dvě řešení. Buď to nepovedené stavení zbourat, anebo z něho závčas utéct.

V prvním případě by šlo o revoluci, ve druhém o emigraci. Pokud bych jako léčebnou metodu navrhl revoluci, mohl bych být zažalován za trestný čin poškození cizí věci. Skutečně cizí věci. Obávám se totiž, že už nám v této zemi nepatří ani ta vratká barabizna.

Pokud bych navrhl terapii emigrací, může mi být položena otázka, kam utéct. Do některého evropského státu určitě ne, protože evropský dům opravují ti samí architekti, kteří nám pomáhali s projektem stavby oné vratké chatrče. Staví také bez mravnosti a s kyvadlem v ruce. Možná by se vyplatilo prchnout za asijským studentem do té země, kde ještě nevyhynul stud.

Třetí chorobou je epidemicky se šířící pocit bezmoci. Nějak se v něm začínáme postupně utápět všichni. Jednou za několik let je nám sice hozen záchranný člun v podobě voleb, ale brzy se ukáže, že i on je děravý.

Frustrace vystřídá depresi, zklamání vystřídá bezmoc. A právě ona bezmoc spojená s pocitem bezvýchodnosti je silně nebezpečná.

Trvá-li dlouho, začne se měnit v agresi. A ta tady již je. Dokonce i mezi

školními dětmi lze zachytit její silný nárust.

Budme ovšem upřímní a nestěžujme si jen na ty nahoře. Zavínili jsme si to i my sami, když jsme přijali převrácený životní styl, který nám našeptává: „Žij bohatě navenek a chudě uvnitř!“ Pokud neprovede náš národ proměnu a nezačneme žít bohatě uvnitř a chudě navenek, nemáme šanci...

Potom i mně samotnému nezbude nic jiného, než abych zamkl ordinaci, přestal diagnostikovat, navrhopvat terapie a utekl se schovat. Rovnou mezi šílence. Nebude v tom ani trochu zbabělosti a nebudu tam sám. Bez vnitřní proměny a bez pokání tam skončíme brzy všichni!

Max Kašparů

SVATÍ VE ZNOJEMSKÝCH KOSTELÍCH

KAREL BORROMEJSKÝ

biskup a kardinál

Sochu sv. Karla Borromejského najdeme v kostele sv. Kříže, u dominikánů. Nachází se při vstupu do kostela hned v první kapli sv. Šebestiána po levé straně obrazu.

Svatý Karel Borromejský se narodil u Lago Maggiore v Itálii r. 1538, zemřel v Miláně r. 1584; kanonizován r. 1610; svátek má **4.11.**

Ve věku 22 let byl svým strýcem, papežem Piem IV., jmenován kardinálem, ač neměl kněžské svěcení, a pověřen správou biskupství v Miláně. Mladý muž si byl dobře vědom potřeb církve a sehrál významnou roli na závěrečných

zasedáních tridentského koncilu. V r. 1563 byl vysvěcen na kněze a biskupa, následujícího roku se stal arcibiskupem milánským. Změnil svůj dosavadní aristokratický způsob života a pustil se do reformování své rozsáhlé diecéze podle principů stanovených tridentským koncilem. Aby odstranil nedostatečnou náboženskou výchovu věřících, zaváděl tzv. nedělní školy, otevřel semináře pro vzdělávání duchovenstva a vyžadoval, aby veřejné bohoslužby probíhaly důstojně. Svému duchovenstvu pak dával příklad ctnostného a nesobeckého života, pečoval o chudé a potřebné a jeho vliv sahal až za hranice jeho diecéze. Zejména za epidemie moru r. 1576 pracoval neúnavně pro své věřící a snažil se z vlastních prostředků pomoci strádajícím.

Karlovy nekompromisní reformy nebyly vždy přijímány bez námitek, zejména vysoce postavenými laiky, jejichž nevázanost se snažil omezovat přísnými opatřeními. Snažili se ho odstranit z úřadu a dokonce mu i ukládali o

život. Vrahem měl být příslušník řádu humiliátů, který se arcibiskup snažil reformovat. V mládí trpěl Karel vadou řeči, kterou později překonal, ale kázání mu nicméně působilo potíže. Přesto vždy mluvil přesvědčivě a při vizitacích ve své diecézi horlivě kázal a katechizoval. Bylo mu pouze 46 let, když zemřel v náručí svého zpovědníka. Karel Borromej-

ský byl významnou postavou mezi potridentskými římskokatolickými reformátory a byl nazýván „novým sv. Ambrožem“. Jeho přísnost a pánovitost neunikly kritice, ale jeho dílo, zejména náboženská výchova dětí, bylo široce ceněno.

*Převzato z knihy
D. Attwater: Slovník svatých*

CHARITA

Pozvánka na výstavu Ateliéru Samuel

Srdečně Vás zveme na výstavu Ateliéru Samuel, která se uskuteční od 2. do 30. listopadu 2013 v Mázhausu Domu umění Jihomoravského muzea ve Znojmě. Výstava je otevřena pondělí až sobota 9:00-17:00 hod.

Sociální rehabilitace – Ateliér Samuel – je sociální služba, která nabízí osobám s mentálním postižením nácviky pracovních a sebeobslužných dovedností, podporu jejich samostatného života v oblasti bydlení, práce, trávení volného času. Jak se vše toto daří, rádi ukážeme na naší výstavě, která je zároveň i prodejní a kde uvidíte spoustu našich výrobků, jako jsou deníčky, košíčky, šperky, kabelky, keramika, ale třeba také šitá prezentace s fotografiemi.

Pozvánka na 10. Charitní ples

Oblastní charita Znojmo vás srdečně zve na **10. Charitní ples**, který se uskuteční **23. listopadu 2013 od 20:00 hod. v prostorách hotelu Dukla, Holandská 30, Znojmo**. Můžete se těšit na bohatou tombolu s cenami od firmy TESCO, losování o ceny z TESCO-MY. Předána bude cena Sponzor roku 2013. Předtančení se ujme taneční skupina Single. K tanci a poslechu zahraje skupina Habakuk.

Předprodej vstupenek: v kanceláři Oblastní charity Znojmo, Dolní Česká 1, 2. patro **od 7. listopadu 2013, 7:00 - 15:30 hod.**

Cena vstupenky: 270,- Kč v předprodeji, 290,- Kč na místě, v ceně vstupenky je raut; informace na tel. 515 220 768, email: znojmo@charita.cz

*Veronika Miholová
Oblastní charita Znojmo*

„Kdo nás může odloučit od Kristovy lásky?“ Apoštol Pavel odpovídá, že nic. Jen náš nedostatek lásky by to mohl udělat, egoismus, lhostejnost, bezcitnost a žádostivost. „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“, ptá se dále apoštol. Bůh je s námi. Chce naši spásu. Proto, kdo nás může odloučit od Kristovy lásky? Jen my sami. Kéž v nás lásky zvítězí.

DOPIS NEMOCNÝM – NEJEN NEMOCNÝM

Eucharistie nás uzdravuje

Pokud u někoho nedochází k uzdravení, po kterém touží, může to mít dva důvody: buď nejsme pro uzdravení dostatečně otevřeni, nebo nás Bůh chce uzdravit úplně jinak, než si představujeme. Očekáváme, že budeme uzdraveni určitým způsobem, ale Bůh má svůj vlastní plán a chce učinit něco úplně jiného.

Jednou za mnou přišla mladá dívka a s pláčem mě prosila, abych se šel modlit za její velmi nešťastnou maminku, která pomalu ztrácela zrak. S několika dalšími lidmi jsem se tedy vypravil za onou ženou a v modlitbě jsme svou prosbu předložili Bohu. Bohu můžeme předložit všechno, nic pro něj není příliš velké nebo příliš malé. Pro něj existuje pouze láska. Modlili jsme se za tu ženu s jistotou, že u Boha není nic nemožného. Žena nás však náhle zastavila a řekla, že cítí, že by se měla jít usmířit se svou sousedkou. Odešla a my jsme zůstali u ní doma a modlili se za to, aby se naplnila Boží vůle. Sousedka byla návštěvou velmi překvapena, ale zároveň z ní měla obrovskou radost. Obě si padly do náručí.

Žena zůstala slepá, ale byla nyní šťastná, zoufalství ji úplně opustilo. To

ovšem nebyl jediný výsledek naší modlitby. Dokonce se z ní stala evangelizátorka. Ještě s jedním člověkem chodila od domu k domu, klepala na dveře a zvěštovala lidem, jak je Bůh veliký. Nešlo jim na rozum, jak může být slepá žena tak šťastná. Bůh tedy onu ženu uzdravil z její slepoty, ale dal jí sílu, aby ho dokázala chválit za všechny divy, které v jejím životě činí.

Za několik let zemřela. Zemřela slepá, ale slepota se týkala pouze jejích očí. Vnímala světlo, dokonce mnohem víc světla než lidé, kteří ho sice vidí očima, ale ne srdcem. Nelpěla na tom, že ji Bůh musí uzdravit tak, jak si ona představuje, ale přijala uzdravení, které ji Bůh daroval. Uzdravení, po kterém sami toužíme, nás nemusí učinit šťastnými. Štěstí najdeme tehdy, když Bohu dovolíme, aby nás uzdravil tak, jak chce on sám.

To se často děje v modlitbě před eucharistií. I když Bohu předkládáme určitou prosbu, musíme mu důvěřovat a umožnit mu, aby nám daroval takové uzdravení, které on sám pokládá za nejlepší.

Z knihy E. Velly: Síla eucharistie

JUBILEJNÍ ROK 2013 – Sv. Cyrila a Metoděje

Moudrost a zjevení

U počátků naší vzdělanosti a kultury stáli dva muži, kteří přesto, že byli

skutečnými velikány vědy a myšlení, nepřestali patřit mezi maličké, kterým jsou zjevena Boží tajemství.

Nepřestanou mezi ně patřit ani naši vzdělání potomci? Je dobře, že se snažíme, aby naše děti byly moudré a vzdělané, aby dosahovaly úspěchů i na mezinárodním poli rozvoje vědy a kultury.

Mějme však odvalu dosahovat špičkových výkonů i v úplné otevřenosti vůči pravdě. Bez toho by mohla jednou historie označit všechno naše snažení za pouhé silácké výkony intelektuálně mrtvých jedinců.

Pokud má dnes náš národ větší šance než kdykoliv předtím vystoupit na světové fórum s určitým sebevědomím, bude třeba dobře si uvědomit, že by to všechno bylo jen podvodem, kdyby na toto světové fórum nevystupoval s celou pravdou lidské osobnosti, jejíž těžiště je v tajemných světech, odkud přichází radostné Kristovo Poselství.

Nezapomeňme, nikdy nezapomeňme na to, že u kolébky našeho národa

stáli dva světoví velikáni moudrosti a vzdělání, kteří však zůstali ve svém srdci tak upřímní, skromní a otevření, že jim mohlo být všechno zjeveno.

Nedovolme svým dětem zapomenout na sv. Cyrila a Metoděje a vyprávějme jim i o svých nevzdělaných předcích, aby se od jedněch i druhých učili upřímné otevřenosti vůči tajemství štěstí, života i lásky. Aby měli odvalu přijímat celé Zjevení pravdy i tehdy, když hovoří o nepochopitelných světech, převyšujících naše poznání.

Nedej, Bože, abychom ve svém vzdělání zůstali na půli cesty: příliš moudří na to, abychom přijali Zjevení, a příliš málo moudří na to, abychom objevili jeho světlo, bez něhož není možné se orientovat.

*P. J. Porubčan
z knihy: Každý den s Bohem*

ROK VÍRY

Na co bychom se měli hlavně zaměřit?

To, co mi leží na srdci, jsou především výzvy nové evangelizace. To je pro mě zvlášť důležité téma v době, kdy prožíváme Rok víry. Snažím se ho promýšlet, protože pokud my jsme něčím jedineční, pak je to právě situací církve působící uprostřed tak sekularizovaného prostředí. Například v severních Čechách činí pravidelná návštěvnost lidí na bohoslužbách přibližně 1% zdejší populace. Jsou dokonce okresy s návštěvností 0,7%.

Nová evangelizace je tedy zvlášť pro tyto oblasti velkou výzvou. Jejím cílem nemůže být jen zvyšovat socioekonomický status lidí, jako tomu bylo kdysi a jako tomu

dosud je v zemích třetího světa. Křesťan musí něčím upoutat pozornost, aby se pro současného člověka stal partnerem vzájemného dialogu. Ve chvíli, kdy má člověk nějakou zodpovědnost, hledá pomoc, abych se mohl o něco opřít a rozhodl se správně. Myslím, že právě v této oblasti má křesťanství co nabídnout. Církev má také své duchovní poslání, hovořit s lidmi o Bohu. Ale nejdříve si musí získat důvěru, aby jí současný člověk naslouchal.

*o. J. Stuchlý SJ
(převzato z Internetu)*

INFORMACE – bude vás zajímat

Adorace se zpěvy z Taize

1. 11. v 19.30 h v kostele sv. Michala **adorace se zpěvy z Taize** – modlitba, zpěv, ztišení, čtení z Písma.

Tajemství vztahů na DCŽM v Osové Bítýšce:

Zveme Vás na víkendové setkání na téma: tajemství vztahů, které se uskuteční ve dnech 8. – 10. 11. 2013 na Diecézním centru života mládeže v Osové Bítýšce: více informací na <http://brno.signalny.cz/mamre/>.

Duchovní obnova pro dívky

pro dívky, které chtějí prožít několik dní v klášteře sester boromejek, naplněných modlitbou a službou nemocným v Moravských Budějovicích ve dnech 22. - 24. listopadu 2013 nebo 2. - 5. ledna 2014.

Přihlašování na email: lucie@boromejky.cz

Další informace včetně fotografií jsou na www.boromejky.cz (Nabídky, aktuality) a také na stránkách Domova: www.dsvamb.cz.

Živé kameny

Není vám cizí umění a rádi byste prostřednictvím uměleckých děl zvěstovali evangelium? Pak přijďte na mezinárodní setkání Živých kamenů, které se uskuteční u příležitosti Dnů důvěry v Praze od středy **13. listopadu večer do neděle 17. listopadu**. V jezuitském kostele Nejsvětějšího Salvátora budeme provázet turisty z celého světa a odhalovat jim skutečný význam uměleckých děl. Nepotřebujete žádné předchozí znalosti z dějin umění ani historie. Důležitá

je pouze touha podělit se o krásu víry. Pokud si netroufáte zapojit se hned jako dobrovolníci, nevadí, můžete přijít také jako návštěvníci „nasát“ atmosféru a poznat naše mezinárodní společenství. Bližší informace najdete na webu: <https://www.signalny.cz/zivekameny>.

Adventní duchovní obnova

Adventní duchovní obnova pro manžele pořádá Centrum pro rodinu a sociální péči v Brně ve dnech **29. až 30. listopadu 2013** ve Vranově u Brna.

Jak se nám daří žít manželský slib po letech manželství? Dodržujeme, co jsme si před Bohem slíbili? Co pro nás aktuálně manželský slib znamená?

Rádi byste se nad tímto tématem zamysleli a prožili se svým partnerem společný čas? Pokud ano, přijměte pozvání na duchovní adventní obnovu pro manžele na téma: „*Láska? Úcta? Věrnost?*“

Lektor: jáhen Ladislav Kinc

Místo postní obnovy: Duchovní centrum svatého Františka z Pauly, Vranov u Brna

Termín adventní obnovy: 29. - 30.11. 2013

Více se dozvíte na našich stránkách: <http://www.crsp.cz/mladi-partneri-manzele/91-adventni-duchovni-obnova-manel>

Při příležitosti ukončení Roku víry bude v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně slavit v neděli v den slavnosti Ježíše Krista Krále (**24. listopadu 2013**) v 9.00 hodin pontifikální bohoslužbu brněnský biskup Vojtěch Cikrle.

Zakončení Roku víry

V neděli **24. listopadu 2013** v 900 hodin bude brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle slavit v katedrále sv. Petra a

Pavla v Brně pontifikální bohoslužbu k zakončení Roku víry, který vyhlásil Svätý otec Benedikt XVI.

SETKÁNÍ NA PAMÁTKU POLITICKÝCH VĚZŇŮ

Blíží se 17. listopad, kdy se u nás tradičně konalo setkání a mše sv. na památku politických vězňů. Toto vždy připravoval nám všem známý pan RNDr. Gracian Tejral. Také letos jsme tuto vzpomínku plánovali. Protože 17. listopadu bude v neděli, tak jsme domluvili, že naše setkání a mše sv. bude v předvečer tohoto dne v sobotu 16. listopadu v 15 h.

Setkání připravoval pan Dr. Gracián Tejral. S politováním konstatujeme, že

Dr. G. Tejral zemřel 8. 10. 2013 a pohřben byl 16. 10. 2013. Vzpomínaná akce uctění památky politických vězňů komunistického režimuse uskuteční 16. 11. 2013. Zahájeno bude mší sv. v kostele sv. Václava v Louce v 15 h. Při mši sv. bude pamatováno i na RNDr. G. Tejrala.

Po mši sv. vzpomeneme obětí komunistického násilí u pomníku obětí komunistického teroru před louckým kostelem.

Benedikt XVI. mladým lidem

Souborné dílo

Sekce pro mládež České biskupské konference ve spolupráci s nakladatelstvím Paulínky vydala knižně ve dvou dílech promluvy Benedikta XVI. k mládeži s názvem *Jste nadějí církve*.

První díl mapuje průběh světových dnů mládeže a obsahuje studii P. Jana Balíka. Druhý díl přináší výběr z papežových promluv pro mládež během apoštolských cest a několik stěžejních proje-

vů o mládeži. Čtenáři a především kněží najdou na stránkách těchto knih velkou moudrost, inspiraci pro pastorační práci a jistě se jich dotkne něco z toho, jak odvážně a inkulturovaně byl papež Ratzinger schopný oslovovat mladé lidi.

Komplet lze zakoupit či objednat v knihkupectví Paulínky nebo v prodejních Karmelitánského nakladatelství; cena kompletuje 288 Kč. (aco)

„Anděl Páně“ a smrt

Listopad nás vede k vážným myšlenkám o závěru života. Jsou bezútěšné? Už římský pohanský mudrc Seneca, sou-

časník Kristův, utěšoval své žáky: Možná, že je smrt ten pravý začátek! Věděl už něco o Kristu? O jeho slovech: Od-

cházím, abych vám připravil místo, a pak přijdu a vezmu si vás k sobě. Kam chce Kristus přijít? No přece sem, ke mně, umírajícímu v mé konkrétní situaci. Chce přijít ještě před Soudem. Není to výhoda, mluvit se Soudcem, který řekl: Kdo ve mne věří, nepodléhá soudu? Mluvit se Soudcem, který mne chce ovlivnit v můj prospěch? Který místo souzení otevře náruč? Je možno říkat „Bůh je Láska“ a myslet si, že se od tebe, ležícího na okraji tvé cesty, odvrátí? Nebo se k tobě skloní jako Samaritán v evangeliu? Provázel tě svátostně přítomen na počátku života, v dospívání, v manželství, v hříšnosti, v nemoci a denně jako Chléb - a v nejdůležitější chvíli bu-

de lhostejný? Loni o tom Kristus promluvil ústy svého Vikáře při modlitbě „Anděl Páně“ (KT 45/08): „Má ruka tě podpírá; ať už bys padl kdekoli, padneš do mých rukou a budu přítomen i u bran smrti. Tam, kam tě nikdo nemůže doprovodit a kam si nemůžeš nic vzít, čekám tě Já, abych ti proměnil temnoty ve světlo“.

Jak jsme to mohli jen tak přečíst? Nepoděkovat nadšeně za dar víry? Neoprávnit čiperně některé zastaralé pohřební modlitby? Proč to nepíšeme na parte a náhrobky? Tam to přece mohou číst i lidé neznající Senecu - ani naši Naději.

J. Rybář: Kam Jdeme?

CARITAS IN VERITAS

Láska k pravdě – encyklika Benedikta XVI. (Pokračování)

Čtvrtá kapitola: Rozvoj národů, práva a povinnosti, životní prostředí

43. 44. Všeobecná solidarita nám přináší nejen dobrodiní, ale také povinnosti. Mnoho lidí se dnes přiklání k názoru, že kromě sebe nejsou nikomu nic povinováni. Domnívají se, že jsou pouze nositeli práv. Avšak práva vždy předpokládají povinnosti. Často se konstatuje souvislost mezi vymáháním práva na zbytečnosti, či dokonce na výstřelky či neřesti v bohatých společnostech, a nedostatkem jídla, pitné vody, základního vzdělání a zdravotní péče v některých oblastech zaostalého světa a na perifériích velkých metropolí. Přílišné zdůrazňování práv ústí v opomíjení povinností: povinnosti proto posilují práva, podněcují k obraně a prosazování práv. Sdílení vzájemných povinností podněcuje lidi k aktivitě

mnohem víc, než jen pouhé dožadování se práv. Pojetí práv a povinnosti musí vzít také v úvahu problémy spojené s populačním růstem.

Morálně odpovědná otevřenost vůči životu představuje společenské a ekonomické bohatství: velké národy byly schopny vymanit se z chudoby mimo jiné díky i velkému počtu a schopnostem svých obyvatel. Na druhou stranu kdysi vzkvétající národy prožívají nyní období nejistoty a někdy i úpadku, a to v důsledku klesající porodnosti, která je hlavním problémem blahobytných společností.

Snížení počtu narozených dětí někdy i pod hranici tzv. „prosté reprodukce“ způsobuje krizi systému sociálního zabezpečení, zvyšuje jeho

náklady, vede ke snižování uložených úspor a tím i finančních zdrojů nezbytných pro investice, omezuje možnost disponovat kvalifikovanými pracovními silami.

Tyto situace jsou příznakem slabé důvěry v budoucnost a znamením morální únavy. Společenskou, ba dokonce ekonomickou nutností se stává předkládat budoucím generacím krásu rodiny a manželství. Tyto instituce jsou v souladu s nejhlubšími požadavky srdce i s důstojností lidské osoby.

45. - 47: Odpovídat na nejhlubší morální potřeby má významný dopad i na ekonomické rovině. Ekonomika totiž ke svému řádnému fungování potřebuje soustavu mravních zásad - etiku: ne jakoukoliv etiku, ale etiku přátelskou k lidské osobě. Je zapotřebí usilovat, aby veškerá ekonomika a veškeré financování byly etické.

Uvažujeme-li o vztazích mezi podnikáním a etikou, zdá se, že dosud platné rozlišení mezi podniky zaměřenými na zisk a neziskovými organizacemi už přestává odpovídat plně skutečnosti: v posledních desetiletích

vznikají tradiční podniky, které se zavazují dohodami o sociální pomoci k podpoře zaostalých zemí, nadace spjaté s jednotlivými podniky a podnikatelské skupiny, které sledují sociálně zaměřené cíle. Jde o novou rozsáhlou a vnitřně členěnou skutečnost spojující soukromý a veřejný sektor, která sice nevylučuje zisk, ale považuje ho za nástroj k dosažení lidštějších a sociálních cílů.

Rozšíření různých typů podniků, zejména těch, které jsou schopny chápat zisk jako nástroj k dosažení lidštějšího trhu i společnosti, musí být sledováno i v zemích, které trpí vylučováním z globálního ekonomického řetězce. V rozvojových programech se musí dbát na zásadu ústředního postavení lidské osoby, která na sebe musí brát zodpovědnost za rozvoj. Cílem je zlepšení životních podmínek lidí v určité oblasti tak, aby se mohli ujmout oněch povinností, které jim nynější nouze nedovoluje plnit. Příjemci pomoci by měli být přímo zapojeni do vytváření projektů a stát se hlavními aktéry při jejich uskutečňování.

Zapsal Ing. Simek

COKOLIV UČINÍME JEDNOMU Z NEJMENŠÍCH

Milí přátelé misií!

Před několika dny jsem se vrátil ze „služební cesty“ v Brazílii. Díky Bohu mi bylo dopřáno strávit 4 týdny v dětském domově, kde žije 70 dětí ve věku 1 rok až 18 let a 20 dospělých, bývalých závislých, většinou z Evropy, kteří se o ně starají. Toto společenství žije jenom z darů, jako cela komuni-

ta Cenacolo, v rámci které existuje i tento misijní dům. Žije se velmi jednoduše, počínaje bydlením, stravováním, školou. Dalo by se říci, že je tu všechno základní pro slušný život. Ale když jsem si všiml a srovnával se životní úrovní u nás, bylo mi někdy i smutno.

Bliží se Vánoce a tak jsem si mysl, že oslovím i tímto způsobem Vás, kdo byste těmto lidem chtěli udělat radost a přispět nějakou malou nebo větší pozorností. Uvádím seznam věcí, které běžně nedostávají, nebo běžně nekupují:

deodoranty pro muže i ženy, pánskou vodu po holení, šampon, kvalitní prášek na praní, aviváž, škrob, ručníky, utěrky, příbory, kvalitní nože do kuchyně, koření různého druhu, černý čaj, vanilkový cukr, pudink, papírové kapesníky, ponožky dětské, pánské, dámské různých velikostí, hrnky ze skla, pánve na palačinky, struhadla na zeleninu, mixery na ovoce... No a poštovné taky něco stojí.

Za 20 kg balík v banánové krabici se zaplatí asi 1500 Kč.

Nakonec jenom připomenu slova Pana Ježíše, který říká, že cokoliv učiníme jednomu z nejmenších, učiníme to Jemu samotnému. Takže se těším na spolupráci se všemi, kterým možnost udělat radost jiným není lhostejná.

S úctou a přáním požehnaných listopadových dní

P. Quirin, kaplan ve farnosti Louka u Znojma.

Pro případné dotazy kontakt na mne: 606 128 993.

OČISTEC NEBO REINKARNACE?

Přůzkumy ukazují, že v ni mnoho Evropanů věří. Křesťanský náhled za oponu smrti je vnímám jako krutý. Při myšlence na to, že každý má v tomto tak krátkém a těžkém životě zodpovídat za celou svou věčnost, mnozí sahají po asijských moudrostech.

Olivier Clément k tomu říká: „To, co se předkládá jako východní pravda, je vlastně naše západní myšlení. Předpokládá se totiž stěhování duše, mého trvajícího já. Ale v hinduismu a buddhismu jde o chiméru, do dalšího života neprochází někdo, neboť buddhismus směřuje k nic a hinduismus zná jen anonymní, všeobecné já, jež si pohrává samo se sebou. Proto jsou reinkarnace označovány jako peklo Nicoty, trápení nesmyslného kola času. Reinkarnacionisté západu nám to ale představují jako celkem vzato příjemné cestování s rozkošnou přeměnou:

manžel se stává manželkou, otec synem...

Tělo Kristovo zahrnuje však celé lidstvo a vytrhuje z nicoty. Církev sdružuje ty, kdo slouží a modlí se za život světa. Středem tohoto těla je eucharistie. Mrtví nejsou mrtví. Modlíme se za ně a oni se modlí za nás. Naše modlitba za zemřelé a jejich modlitba za nás (o níž prosíme především světce) tvoří jakoby krev Kristova Těla.

V New Age se zdůrazňují zkušenosti channelingu, komunikace s mrtvými. Skutečným channelingem není reinkarnace, spiritismus, ale společná modlitba při mši svaté – vždyť na ní mají účast živí i zemřelí, kteří nejsou mrtví. V nesmírné jednotě těla Kristova padají hranice prostoru a času.“

*P. Josef Čunek SJ
(Převzato z Internetu 11/09)*

Dvacítka zájemců malovala hrníčky. Příště se můžete zapojit i vy!

Nejen Duch svatý naplňuje naši faru. Třetí čtvrtek v říjnu se podělil o farníky i s duchem kreativním. Maminky z fary od sv. Mikuláše zorganizovaly a zahájily každoroční pravidelný cyklus tvořivých večerů, tentokrát malováním hrníčků. Ve farní klubovně „Rozhledna“ s chutí všichni opustili své všední starosti a rádi si vyrobili něco originálního. Zvládli to všichni, kdo přišli. A těm, kteří přece jen trochu váhali, svou vlídnou radou pomohla lektorka večera Jaroslava Bínová. Už nyní se těšíme na další setkání. To bude už pravděpodobně věnováno Adventu a budeme Vás o něm včas informovat na nástěnkách kostela. Budeme rády, když se k nám přidáte.

A.G.

Mariina přímluva

Dokonalá modlitba má Boží sílu. Křesťané věří všeobecně ve všemohoucnost Mariiny přímluvy. Stačí, když uvedeme jako příklad jeden text. Novodobý ruský mystik Jan Kronštadský píše: „Když přistupuješ, aby ses modlil ke Královně, Boží Matce, buď pevně přesvědčen, dřív než vyslovíš modlitbu, že neodejdeš bez toho, aniž bys dostal milost. Je důstojné a spravedlivé toto přesvědčení, když jde o Marii. Ona je Matka všeho milosrdenství, Boha-Slova milosrdného. O velkých a bezpočetných

darech její milostivosti mluví celá století a všechny křesťanské církve. Ona je skutečně bezedný pramen milosrdenství a milosti, jak to čteme v kánonu *Hodigitrie* (tj. modlitbě k té, která «vede na cestě»). Bylo by tedy nerozumné a urážlivé přistupovat k modlitbě bez této víry. Jakákoli pochybnost by se dotkla její dobroty, podobně jako se uráží dobrota Boží, když nemáme naději, že bychom od něho dostali to, oč prosíme.“

Z knihy T. Špidlíka: Cesta Ducha

Hřbitovní kvítí

Rád navštěvuji hřbitovy. Nacházím tam kus minulosti, kus dějin. Hřbitov, kde leží ostatky mých rodičů, mně připomíná dětství. Jako malý ministrant jsem doprovázel pana faráře k

mnoha umírajícím. Tehdy bylo obvyklé smířit se před smrtí „s Bohem a lidmi“. Už jen já z celé obce (2500 lidí) vím, kdo byl kam pohřben, protože mnoho křížů a pomníků už bylo vyměněno.

Dřevěné uhnily, litinové byly vyhozeny jako nemoderní. Zanikl i pravoslavný kříž sloužky Maryny Čubukové, zmizela deska se jménem Rozárky Jelínkové i čeledína Vasila, 1918 zajatce, a hroby mnoha dalších posluhovaček a podomků. Tito lidé sloužili „U pánů“, u kterých našli domov. Při práci si zpívali, potkat je bylo pohlazením. Byli mlčenliví, nic ze „svých rodin“ nevynášeli. Tito služebníci věděli, že jejich domácí slouží veřejnosti jako lékaři, právníci, učitelé. Oni jim vlastně užitečně pomáhali. Vím to i od mé pratety, která šla sloužit ve 12 letech r. 1876 do Vídně. Pomáhala jim víra: Kristus nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sám sloužil a dal život... Pryč

jsou dnes tyto předpotopní časy, kdy ještě většina obyvatelstva cítila povinnost sloužit společnému dobru. Dnešní svět, už daleko od Krista, důrazně všem říká: TY JSI PÁN! Máš svá práva, máš nároky, nikomu nejsi nic dlužen, nikomu nic povinen. Proto má dnešní svět tolik problémů: sestává se jenom z pánů. „Nebudu sloužit!“ řekl Lucifer Bohu - a peklo bylo tady! A jestliže dnes někde slouží Turek, černoch, Asiat, v duchu skřípá zuby a čeká na svou příležitost. Zbožný čeledín Vasil i sloužka Maryna jsou dávno vymřelé druhy...

J. Rybář: Kam jdeme?

Rány osudu – kde jsi byl, Bože

Dovolte, abych Vám vyprávěl o jednom skandálu. O skutečném skandálu. Na jednom úmrtním oznámení jsem četl: „Kde jsi byl, Bože?“ Kde jsi byl, když moji ženu zaskočila zákeřná nemoc a po celých devět měsíců ji lékaři špatně léčili? Kde jsi byl, když byla vytržena ze života poté, co se celá léta obětavě starala o svoji nemocnou matku? Vždyť ona v tebe neustále doufala, naše děti vychovávala ve víře v tebe, nikdy si nestěžovala a pro každého měla vždy dobré slovo. Kde jsi byl, když zemřela dva dny po své matce? Takovéto otázky klade v onom úmrtním oznámení její manžel. Proč mě tak strašně trestáš její smrtí? Proč jsi nám nedopřál ještě aspoň pár pěkných společných let? Kde jsi byl, dobrotivý Bože? tak zní i poslední věta tohoto úmrtního oznámení.

Člověku by z toho puklo srdce. Bůh modlitby nevyslyšel. Nedal to, oč jej

úpěnlivě žádali. Neotevřel, když u něj tento muž klepal. Bůh jej vydal napospas bolesti. A zemřelé odepřel pozemskou odměnu, zasloužené štěstí, byť i jen velmi skromné. A nyní nastal soud. Jenže tentokrát nesoudí Bůh člověka, ale zoufalý člověk zve na soud Boha. Ptá se ho: Co jsi to za nesvědomitého, bezohledného a bezcitného Boha? K čemu vlastně jsi? Jak můžeš lidem za lásku, oddanost a víru odplatit zmarem? Je snad pro tento skandál nějaké ospravedlnění?

Pláčeme a možná si přitom položíme otázku, jestli by byl tento osud snesitelnější, kdyby žádný Bůh neexistoval. Opravdu by nám pomohlo, kdybychom v Boha přestali věřit? Skutečně bychom si oddychli, kdybychom všechno mohli připsat na konto slepé náhodě? Básník Heinrich Heine strávil posledních deset let života nemocen a v nevýslovných mukách na lůžku. Nikdy nevěřil v Boha.

Ale nyní, když už neměl s kým hovořit o svém utrpení, potřeboval někoho, komu by mohl vypovědět svoji zlost a své zoufalství. A tak tedy mluvil s Bohem. Noc

co noc. Na koho se má člověk obrátit, když prožívá neštěstí, které nelze ani slovy vyjádřit? Také nevím. Snad jedině na Boha. (*Autor neznámý*)

FARNÍ ŽIVOT

PRAVIDELNÉ AKCE

- Každý den v 7 h u **Mnišek domínkánek je mše svatá** s možností účasti věřících. Vstup klášterem Dolní Česká 1 do 6.55 h. V kostele u sv. Kříže ranní mše sv. v 6.45 h nebudou.

- Každou neděli při mši sv. v 9 h u sv. Mikuláše je během kázání **program pro malé děti** s katechetkou na faře.

- Každou neděli po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19.30 h **adorace**.

- Každé pondělí od 15.45 h na faře u sv. Kříže u dominikánů se koná **setkání aktivních členů Mariiny legie**.

- Každé pondělí před večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je **modlitba růžence za mír**.

- Každé pondělí v 19 h na loucké faře **pravidelné modlitby maminek**.

- Každé úterý v 19 h na faře u sv. Kříže **zkouška chrámového sboru**.

- Každé druhé úterý v měsíci od 16. h do 17. h v kostele sv. Kříže **adorace za ochranu nenarozeného života**, (v zimních měsících ve farní kapli)

- Každou středu od 9 do 12 h na faře u sv. Mikuláše **setkání dětiček a jejich maminek**.

- Každou středu v 18. h na faře v Louce je **mše sv. pro děti a mládež**.

- Každou středu po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19 h **adorace**.

- Každý pátek v 17 h u sv. Jana Kř. u kapucínů **mše sv. po celý školní rok**.

- Každý pátek v 8 h u sv. Hippolyta na Hradišti mše sv. (ve středu v 18 h mše sv. zrušena).

- Každý pátek v Louce na faře v 19.30 h **mše sv. s mládežnickými zpěvy a katechezí**; po mši sv. volné povídání ve společenství; jsou zváni všichni, zvláště mladí lidé.

- Každou sobotu v 9 h v **pensionu na Vančurově ul.** ve společenské místnosti mše sv.

- Každou sobotu v 14.30 h v **Nové nemocnici** mše sv. v prostorách odd. 130, vedle prodejny novin v 1. poschodí; vchod do nemocnice pro návštěvy; příležitost ke sv. zpovědi; možnost přinést sv. přijímání na pokoj; tel.: 736 523 600.

PŘIPRAVUJE SE

- 29. – 31. 10. od 15 h do večerní mše sv. v 18 h **příležitost ke svátosti smíření**.

- 30. 10. ve 20 h **adorace** před I. pátkem u sv. Mikuláše.

- 1. 11. **Slavnost Všech svatých** – u sv. Jana Kř. mše sv. v 8 a v 17 h, adorace a sv. zpověď od 15 h; u sv. Kříže mše sv. jako ve všední den, navíc v 10 h; v Louce mše sv. v 18 h.

- 1. 11. v 16 h v Šatově a Havraníkách modlitba za zemřelé.

- 2. 11. **Památka zemřelých** mše sv. v 8 u sv. Jana Kř. v 15,30 h růženec, v 16

h mše sv. v obřadní síni a pobožnost na hřbitově. V kostele sv. Kříže mše sv. jako ve všední den, navíc v 10 h; v Louce mše sv. v 18 h, před tím v 17 h bude na louckém hřbitově modlitba za zemřelé.

- 2. – 8. 11. **oktáva modliteb za zemřelé** – každý den po mši sv. pobožnost v kryptě kostela sv. Jana Kř.

- 3. 11. v 15 h **dušičková pobožnost** na hřbitově na Hradišti a v 16 h v Konicích.

- 8. 11. **mše sv. pro děti** v 17 h u sv. Jana Kř. a lampionový svatomartinský průvod do Svatováclavské kaple.

- 9. 11. v Hl. Mašůvkách v 17 h **měsíční pout'** - novokněz P. Kuchyňa, autobus v 16 h ze Znojma.

- 10. 11. v 10 h v Šatově **poutní mše sv. ke cti sv. Martina**; Tuto neděli nebudou mše sv. v Konicích, Havraníkách ani Hnanicích, všichni jsou zváni do Šatova.

- 11. 11. **svátek sv. Martina**, v 17 h mše sv. v kapli sv. Martina – dolní části Svatováclavské kaple, požehnání vína, svatomartinský přípitek.

- 15. 11. v 18 h **koncert** ve Svatováclavské kapli.

- 16. 11. v 15 h v louckém kostele tradiční mše sv. na památku politických

věžňů. Mši sv. bude sloužit premonstrátský opat z Nové Říše Marian R. Kosík, po mši sv. bude vzpomínka u památníku před kostelem.

- 16. 11. v 15 h v kostele sv. Hippolyta **žehnání svatomartinského vína**.

- 17. 11. v 10.30 h v kostele sv. Hippolyta **mše sv. ke cti sv. Anežky České**.

- 17. 11. v 11 h **poutní mše sv. u sv. Alžběty**.

- 17. 11. v 15 h v **Popicích měsíční modlitba za víru** v příhraničí, pěší ve 14 h z Kraví hory.

- 30. 11. v 17 h v louckém kostele **první adventní koncert**, další budou následovat každou další adventní sobotu.

- 1. 12. **1. adventní neděle** – svěcení adventních věnců; v 16,30 h **zahájení Znojenského Adventu** na nám.; v 17,15 h **zpívané nešpory** v kostele sv. Mikuláše

- 3. 12. v 17 h **koncert u sv. Mikuláše** Schola gregoriána.

- 5. 12. v 9 h mše sv. u sv. Mikuláše při kněžské rekolekci

- 6. 12. **svátek sv. Mikuláše**, mše sv. v 8 a v 17 h u sv. Mikuláše; od 15 h adorace a sv. zpověď u sv. Mikuláše

Možnost získat odpustky pro zemřelé je 1. - 8. 11., případně kvůli návštěvám hřbitovů již 25.10 – 1.11.

Od 1. prosince vždy v sobotu před adventní nedělí budou v **Louce** opět pravidelné **adventní koncerty**, zároveň také tradiční **výstava betlémů**. V době adventní pak od pondělka do soboty vždy v 6.30 h budou v louckém kostele v kapli sv. Norberta **adventní ranní mše sv. – roráty**. V sobotu v latinském jazyce. Všichni jsou zváni.

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Dolní Česká 3. Kontakt. adr. redakce Ing. Kania Jindřich, Pražská-Sídl. 6/F, 669 02 Znojmo. Mail kaniajindrich@volny.cz
Registrováno OÚ Znojmo pod č. 37102291. Pro vnitřní potřebu farností Znojma. Za obsah článku odpovídá autor; příspěvky nejsou stylisticky upravovány; Názory autorů nemusí být totožné s názory redakce.
Vychází 10× ročně (mimo prázdniny). Uzávěrka 20. předcházejícího měsíce. Doporučená cena 5.- Kč.

Tisk Tiskárna Wega, Znojmo
